

at jeg ligesom Udvalget har meent, at det var en Selvfølge, at man ikke gjennem en Lov kunde forandre en Tractat, og at dette er Grunden til, at en lignende Paragraph ikke findes optagen i Regjeringens Forslag. Selvfølgelig kan jeg dog ikke have den mindste Snusle at indvende imod, at en saadan Paragraph kommer til at staae i den foreslaaede Lov, om jeg end mener, at, hvad enten den kommer til at staae der eller ikke, vil de der nævnte Personers Stilling til Danmark vedblive at være uforandret den samme i Dvereenstemmelse med den citerede Tractats Bydende.

Jeg skal altsaa tilraade det ærede Thing at vedtage det af Udvalget stillede Forslag, idet jeg dog, som sagt, forbeholder mig, at komme tilbage til det nylig af mig omtalte Punkt i dets § 1 til 3die Behandling.

Ordføreren: I Anledning af, hvad der blev anført fra den ærede Ministers Side, skal jeg tillade mig at bemærke, at Udvalget naturligtvis er fuldkommen villigt til at conferere med ham om et Udtryk, der maaffee noget bestemtere kunde betegne det, som Udvalget har meent at udtrykke ved Ordet „opgive“. Jeg skal allerede nu udtale, at, hvor dette Udtryk forekommer første Gang, nemlig i det andet Stykke af Udvalgets § 1, hvor det hedder: „De indtræde i Udøvelsen af alle af Indfødsret flydende Rettigheder og maae bære alle af Indfødsret flydende Forpligtelser, naar de tage fast Ophold her i Landet og opgive Undersaatsforholdet til paa-gjældende fremmede Lande“, der tror jeg ikke, at der vil være Videre til Hinder for istedetfor „opgive“ at sige „løse Undersaatsforholdet eller ialfald afgive en udtryffeligt Erklæring i saa Henseende“ eller noget lignende. Derimod tror jeg, at det vilde kunne have sine store Betænkeligheder at lade Udtrykket „opgive“, fare paa det andet Sted, hvor det forekommer, nemlig i Paragraphens 3die Stykke. Paa dette Sted har Udvalget idetmindste med fuldt Forsæt stillet Sagen saaledes, som den nu staaer, nemlig saaledes, at de 2 Aars Ophold skal være ikke alene et Beviis for, at Vedkom-

ogfaa et Beviis for, at han har opgivet sit Undersaatsforhold til den fremmede Stat. Udvalget har med fuldt Veraad stillet Forslaget saaledes, fordi det vilde, at man skulde have et Middel imod de paa-gjældende Personer i saadanne Tilfælde, hvor de vilde undgaae at ansees for Danffe. Det er ganske vist, at en Fordring som den, at den Paa-gjældende skal erklære, at han betragter sit Undersaatsforhold til den fremmede Stat som løst, er meget godt i de Tilfælde, hvor den Paa-gjældende selv ønsker at ansees for Danff, thi i saa Tilfælde kan man sige til ham: „Sørend Du kan blive behandlet som Danff, maa Du gjøre dette eller hiint“. Men der kan jo ogsaa forekomme Tilfælde, hvor en Person ikke ønsker at ansees for Danff, f. Ex. naar man vil udskrive ham til Krigstjeneste som Værnepligtig osv., og hvor han maaffee vil søge efter Maader, hvorpaa han kan undslaae sig for at behandles som saadan. Og for saadanne Tilfældes Skyld have vi meent, at det var godt netop at have en Regel som den af Udvalget foreslaaede, hvorefter man kan sige til ham: „Hvad enten Du nu har gjort det One eller det Andet, saa har Du i alt Fald været her i to Aar, og det er nok; det holde vi os til.“ Dette er Grunden til, at Udvalget har affattet Udtrykkene i det sidste Stykke af Paragraphen, som det foreligger, og jeg er derfor bange for, at det vil være vanskeligt i dette Stykke at sætte et andet Udtryk istedet. Smidlertid skal Udvalget som sagt, med Fornøielse conferere med den ærede Minister derom. — Jeg skal endnu kun i Anledning af, hvad den ærede Minister yttrede med Hensyn til Udvalget § 2, tilføie, at det aldeles ikke har været Udvalgets Tanke ved denne Paragraph at rette en Anke imod Regjeringens Forslag. Udvalget er ogsaa gaaet ud fra, at det var en Selvfølge, at Regjeringen ikke ved sit Udlaft havde havt til Hensigt at gjøre nogen Forandring i de i § 2 omtalte Personers Rettsstilling; men det har tillige meent, at det var rigtigere og tydeligere at medtage Tilfældet udtryffeligt, og derfor har det stillet sit Forslag til en § 2.

Indenrigsministeren: Jeg ønsker